

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 883/2015
27.10.2015. године
Београд

У ИМА НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.С. и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених И.С. и Н.С., адвоката Н.З., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 4/14 од 06.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 599/15 од 20.08.2015. године, у седници већа одржаној 27.10.2015. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених И.С. и Н.С., адвоката Н.З., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Врању К 4/14 од 06.04.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 599/15 од 20.08.2015. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању К 4/14 од 06.04.2015. године окривљени И.С. и Н.С. су оглашени кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које су осуђени и то сваки од окривљених на казну затвора у трајању од по три године и три месеца, с тим што се окривљеном Н.С. у изречену казну затвора има урачунати време проведено у притвору почев од 14.08.2013. године па до 31.10.2013. године. Окривљени су обавезани да суду на име трошкова кривичног поступка исплате и то сваки од окривљених износе од по 30.694,61 динар, а на име судског паушала износе од по 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Према окривљеном И.С. изречена је мера безбедности одузимање предмета ближе означених у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 599/15 од 20.08.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Врању и браниоца окривљених, а пресуда Вишег суда у Врању К 4/14 од 06.04.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљених И.С. и Н.С., адвокат Н.З., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 2. тач. 1) и 2) ЗКП и члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљене ослободи од оптужбе или евентуално само окривљеног Н.С. огласи кривим због кривичног дела из члана 246а став 1. КЗ или да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, и након оцене навода у захтеву оцењујући законитост доказа који су предмет испитивања и у смислу члана 604. ЗКП („Службени гласник РС“, бр.72/11), нашао:

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и у вези са том повредом најпре наводи да су побијане пресуде засноване на доказу – исказима овлашћених службених лица полицијских службеника који су се током поступка изјашњавали на основу својих оперативних сазнања која никако не могу представљати доказе на којима би се заснивала осуђујућа пресуда.

Врховни касациони суд најре утврђује да из списка предмета произилази да је суд током поступка испитао у својству сведока полицијске службенике С.Н., М.Р., Н.С. и Д.С., а из којих исказа је утврдио да су ови сведоци имали сазнања да окривљени набављају и продају опојну дрогу и да ће критичног дана 14.08.2013. године окривљени И.С. предати одређену количину опојне дроге окривљеном Н.С. због чега су извршили опсервацију простора око улаза у стамбену зграду окривљеног И.С., где су у вечерњим часовима видели окривљеног Н.С. како је мотоциклом дошао до зграде окривљеног И.С., пришао до улазних врата зграде када су сведоци С.Н. и М.Р. интервенисали и спречили га да узме опојну дрогу која се налазила иза улазних врата зграде и била згужвана у хартију, након чега су извршили претрес стана окривљеног И.С., где су пронашли лист „...“ из кога је била поцепана једна страница и упоређивањем установили да је та страница уствари била лист хартије у коме су биле замотане кесице са опојном дрогом коју су пронашли иза улазних врата.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, искази сведока С.Н., М.Р., Н.С. и Д.С., су докази који су изведени у складу са Закоником о кривичном поступку и нису прибављени противно члану 16. став 1. ЗКП, те се не ради о доказима на којима се пресуда не може заснивати. Наиме, наведени сведоци су се о критичном догађају изјашњавали на основу својих непосредних сазнања и опажања, с обзиром на то да су се критичном приликом налазили на лицу места и своје исказе су дали на основу онога што су том приликом непосредно видели и опазили, при чему је без утицаја на законитост исказа ових сведока чињеница да су се они

критичном приликом нашли на лицу места, јер су претходно имали сазнања да ће тога дана окривљени И.С. предати одређену количину опојне дроге окривљеном Н.С. С тим у вези, по налажењу овог суда, чињенично стање које је описано у изреци побијане првостепене пресуде није утврђено на основу оперативних сазнања полицијских службеника, већ на њиховим исказима који су дати на основу њихових непосредних опажања везаних за сам критични догађај.

У вези са истакнутом повредом закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног истиче и то да судови у побијаним пресудама као доказ нису могли да користе транскрипте телефонских разговора и СМС комуникацију окривљених јер по оцени браниоца ови докази је требало да буду издвојени из списка предмета будући да се ради о незаконито прибављеним доказима. Наиме, бранилац сматра да су наведени транскрипти разговора и СМС комуникација окривљених незаконит доказ, јер у конкретном случају суд је наложио надзор и снимање разговора и комуникације окривљених на основу члана 504е став 1. раније важећег ЗКП, иако је тим чланом прописано да се надзор може одредити ако се на други начин не могу прикупити докази за кривично гоњење или би њихово прикупљање било знатно отежано, а по оцени браниоца у конкретном случају су постојали други начини на који би се могли прикупити докази за кривично гоњење окривљених. Поред тога, бранилац истиче и то да су ови транскрипти незаконит доказ јер наредба истражног судије Вишег суда у Врању по којој је дат надзор за снимање телефонских разговора окривљених није прочитана као доказ током поступка, а издата је пре извршења кривичног дела које се окривљенима ставља на терет.

Из списка предмета произилази да су у овом поступку на основу члана 504е ст. 2. и 1. тада важећег ЗКП издате две наредбе истражног судије Вишег суда у Врању Кри Пов 65/13 и Кри Пов 64/13 обе од 24.07.2013. године, којима је наређен надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникације другим техничким средствима и оптичким снимањем за лица за која постоји основана сумња да су извршили и да припремају извршење кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ и то за Н.С. и И.С., те су прецизно означени бројеви телефона и телефонски апарати које они користе и који су предмет надзора. С тим у вези, по оцени овог суда, наведене наредбе су у свему издате у складу са тада важећим Закоником о кривичном поступку, па су, транскрипти разговора и СМС комуникације са бројева телефона који су били предмет надзора по наредбама у том смислу законит доказ. Имајући у виду да су доказ у овом поступку транскрипти разговора који су прибављени на основу наведених наредби, а не саме наредбе, то исте није било потребно читати као доказ током поступка, како то погрешно закључује бранилац окривљених. При томе, питање да ли је у конкретном случају уместо надзора телефонских разговора и СМС комуникације окривљених било могуће на други начин прикупити доказе за кривично гоњење окривљених је питање процене суда, дате приликом прибављања доказа, која се захтевом за заштиту законитости не може оспоравати.

Из свих изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости истиче и то да током поступка ниједним доказом није потврђено да је између окривљених постојао било какав договор око набавке и преузимања опојне дроге ради даље продаје, притом судови нису утврдили од кога је окривљени И.С. набавио опојну дрогу. Бранилац истиче да у конкретном случају никакве продаје опојне дроге није било, па је у том смислу нелогично да полицијски службеници, на чијим исказима првостепени суд заснива пресуду, имају сазнања да окривљени продају дрогу, а не ухвате их у тој продаји. С тим у вези из телефонских разговора и СМС комуникације окривљених, по оцени браниоца, управо произилази да се њихова конверзација није обављала у правцу неовлашћеног држања и предаје ради продаје, већ искључиво да би окривљени Н.С. предметну дрогу конзумирао као вишегодишњи уживалац опојних дрога, те у том смислу бранилац окривљених у захтеву даје своје тумачење СМС порука које су окривљени међусобно размењивали. Бранилац истиче и то да је нелогично да један од окривљених набавља опојну дрогу у количини која је мања од три грама, а други само продаје, те да је због свега наведеног погрешан закључак нижестепених судова да су одбране окривљених нелогичне и неприхватљиве.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног даје сопствену оцену изведених доказа током поступка и из ње утврђује другачије чињенично стање од оног које је утврђено побијаном првостепеном пресудом, односно указује да је у побијаној првостепеној пресуди погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступа који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљених у захтеву истиче и то да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП, али у захтеву не наводи ниједан разлог због којег сматра да су побијаним пресудама учињене наведене повреде кривичног закона, због чега је овај суд оценио да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**